

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗ

Μία φοβερή σελίδα της Ύθωνικής εποχής. Η τελευταία επί τη άναγκασίσει της Έκκλησιως της Ελλάδος ως αυτενεφαλου. Η δεξολογια στην Άγια Ειρήνη. Άμαξια ή Άντιπείσιλως κκι ό λαός της. Ο Νικόλωος Κορφιωτάκης, ύπευργός των Έκκλησιαστικων και ό τελευταίος του περιπατης. Τό δελιλινο της 20 Αυγουστου 1850 στην εδών Έρμου. Η σκηνή του φόνου. κτλ. κτλ.

ξωός του άποριαν και σύγγιαν εις τούς τυχαίως παροδύοντας πολίτας. Ο Κορφιωτάκης, θανατηφόρον φέρον πληγήν, ανεβιδύθη αιόρομενος επί της κλίσης του. Η επιστήμη συνέτριξε εν ύθους, άλλα δεν ήδυνήθη να δώσει ζωην εις άσυνιοιών κατεστραμμένον τώος. Μόλις έπροφθάσε να κοινωνήση των Άχραντών μυστηριων ό πληρωμένος, και εντός ώρων δύο εξέλαισε, απρηγόρητον έγκαταλείπων σύζυγον και τέσσαρα άθφανα τέκνα».

Στήν πολιτική ιστορία της Ελλάδος ύπάγχει και τό στυγερό γεγονός της δολοφονίας του άποστολ. Κορφιωτάκη. Είν περιεργες ή περιστασεις, όπο τις όποιες δειροματισθή τό έγκλημα αυτό και τά γεγονοτα που προηγήθησαν.

Τό καλοκαίρι του 1850, ό βασιλεύς Όθων είχε πάει στην Εσθθία για λόιτρού, αφήνοντας την καθύληση του Κράτους στην «ε ο λ κ λ ο θ η τ ο ν σ υ μ β ι α τ ο ν (όπως έλεγε το Β. Διάταγμα). Στις 20 Ιουλιον Αυγούστον του έτους αυτού, έπρόκειτο να φράδον διαδολογίες σ' ύλους τούς καούς του Κράτους επί τη άναγκασίσει από του Πατριωτισμού της Έκκλησιως της Ελλάδος ως αυτενεφαλου.

Η έκκλησιαστική τέλητι στις Άθήνας έγινε ή όλη την έπισιμότητα. Η βασίλισσα, συνουσιωμένη από τον αλώαχη, τούς ύπαισιούς, τις υφεις της τιμής, κτλ. έπήγε στο ναό της Άγιας Ειρήνης, που ήταν τότε Μητροπολιτικός, επιβάνουτα χειροστολιστον άμάξις, την όποιαν έσυραν όχθο όλογο. Της άμάξις προηγείτο ίλιππο, σαλπιστα και τυμπανιστάι, ή ακολουθούσαν δε αυτήν λοιτχοφοροι, με σημασιούτες στην άρχη των λοιτχών τούς.

Όσο ό λαός των Άθηνων, παραταμίνως στους δρόμους, εξιτροκρούγας.

Ενώ όμως ή Έλληνική προτείαση ελασνηριότιζε, την ίδια μέρα συνέθη το τραγικό γεγονός της δολοφονίας του άποστολ Κορφιωτάκη, το όποιο άπλοως λένθος και λυπη στη ζωά του κόσμου.

Ο Νικόλωος Κορφιωτάκης, ό ύπευργός των Έκκλησιαστικων και της Παιδείας, πολιτείνωμος συμμαχιστος και προσωπικός φίλος των βασιλέων, κατοικούσε με την οικογενεία του στην εδών Έρμου, την πιο πολυσύχνηστη άστ ύδες. Μετά τη δολολογια, ό ύπευργός δέχτηκε πολλή κόπια στο σπίτι του. Το μεσημέρι γρηματίσε στο σπίτι του γενοτά του γενομιστού Γ. Μ. Άντωνούτσου. Κατά το απόγευμα, ό Κορφιωτάκης, ή γυνάικα του και ό Άντωνούτσος, έβήγαν με άμάξι περιπατο στα Πατήρια και, κατά τις 7 μ.μ., έβήγουν στην πόλι.

Τό άμάξι στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ύπευργού. Πρώτος κατέβηκε ό Άντωνούτσος, έπειτα έκαμε να κατεβή ό Κορφιωτάκης. Ενώ όμως παύουσε τό δεξι πόδι του στη γή, δύο άγνωστοι άρμησαν από την απέναντι γωνία με προτεταμένα τό πιστόλια και τον έπυροβόλησαν καταστράφη. Ο διωτιχης ύπευργός έβγαλε μια γοσρή φωνή «όχ!», έγονάτισε και σοματίστηκε μπροστά στην πόρτα του σπιτιου του.

Η γυνάικα του, αλώλη από τη φόβη, με τά μάτια τευτωμένα, σήμασε τά χείρια ψηλά, έπειτα έφραξε με σπαραχτική κραυγή και έπειτα λιποθύησε μέσα στ' άμάξι!... Τοιο ποός περιγράφει το «Αλιόν» τη σαρρή, με τό δημοσιογραφικό ύφος της εποχής:

«Ο άτυχής Κορφιωτάκης ενπροβόληθη πληγαιστα δια πιστολιον εις την καρδιαν, και μόνην προσφιλον φωνην γοεράν άχ!! έπεισαν γονυπετήσας προ της θύρας της οικίας του. Μια σφαιρα και τέσσαρα τεμάχια έβλασαν τον θώρακα και διεπείρασαν την καρδιαν του. Εαν το πιστολιον έπιπτεν από άποσταθμους, ά γαντηριότας θα συνουθιιάτετο και ό παριστάμενος κ. Άντωνούτσος.

«Ο δολοφόνος έτραπή εις φυγήν άμεσον, ώφελουμένος από την όποιαν έφερε το αιφνιδιον της πρά-

Μόλις ή θλίβηρι είδησις διεδόθη στην πόλι, οι Άθφαινοι έτρεχαν στο σπίτι του θύματος, όπον θωπόνταν συμαυτωμένοι οι ύπαισιού, οι αώλοι κτλ. Η Βασίλισσα έτρεξε άμέσως να παρηγορήσει τη ζωά, και ως γράφει ό «Αλιόν», «τά δακρυα έρρεον παμπολλα από των βασιλικών της όφθαλμών». Γενική ήταν ή άνατάχσις των πολιτών εναντιον των άγνωστον δολοφόνων.

Η Άτιωνία, ή Κορφιωτάκη, ή Ανάδοχη, έδειξαν όλη τους τη δραστηριότητα. Εργασαν παντού, άνοιξη και στα πλάτα όταν άραμαίαν στον Πειραιά, και τα όποια ή Αμενική Άσχη έμπόδιζε να φύγουν, άν δεν ανεκαλύπτοντο οι δολοφόνοι. Η Αμαξια έκάλεσε στ' Ανάδοχη τον Επαγγελέτα Ματαθάν, τον Διεθυντή της Άστιωνιας Μοναστηριώτη και το Μοισαχο Γενοβελ και τούς μήλησε με άσπρη γλώσσα, λέγοντας ότι «εινε ζήτημα για το Κράτος ή σύλληψη των καυφωμένων. Άλλα και οι πολίτες ενεργούσαν ένεινε, βοηθόντες την Έξουσία.

Όλη αυτή ή συροτόδης κίνηση δεν άργησε να φέρη τό αποτέλεσμα της. Κατά τις 2 112 μετά τα μεσάνυχτα, οι δολοφόνοι συνελήθησαν. Ήταν Μανιάτες και οι δύο. Ο ένας όνοματι Θεωμάς Ι. Ζυγοφύρας από το χωριό Καοβεία της επαρχιας Γρεβιου, ό άλλος Θεόδωρος Παπαδάκος από το Οίτυλο. Ο πρώτος, μόλις 21 έτων, είχε διατρούξει και άλλους άνοους. Ο δεύτερος, πρώην χωροφύλακας, είχε άποβλήθει από τό σωμα για την κακή του διαγωγή.

Η Άστιωνία τούς άνακάτησε χειμωμένους στο σπίτι ένός συμματιώτου του, του Ματαθάδα, ειστρούτορος του Κεντρούτου Ταισιου! Παρεδόθησαν ζωις ζωιαυ άντίσταται, λέγοντας:

«Αέ φταίμε εμείς!... Αε θύφονται κείνοι που μας βάλασε!...

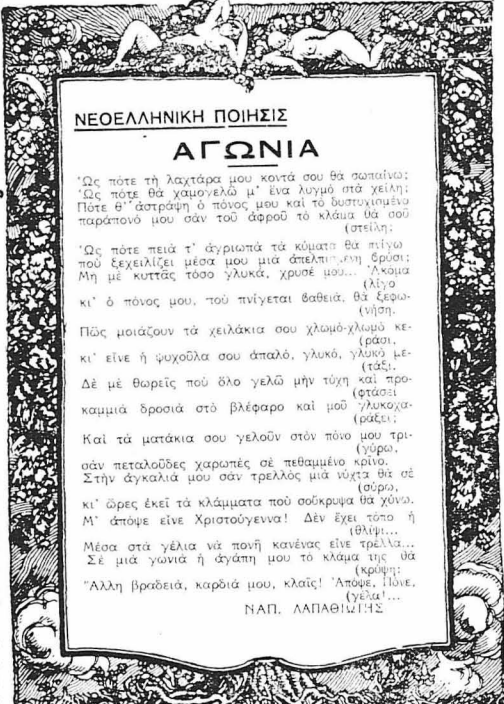
Μαζύ τούς συνελήθη και ό Ματαθάδης, ό όποιος πάλι έλεγε:

«Με φταίω γώ!... Αε θύφεται κείνος που μου τούς έσώτισε!... ό Γιώργης ό Κοσσονάκος, άνθετολογογός...

Συνελήθη και ό Κοσσονάκος, ό όποιος μόλις τά φρόντοσε ό άλλος Μανιάτης. Έτσι ή δικαστική άρχη έσχηματίσε την πεποιθησι ότι βοηπούσαν μπροστά σε μια σωστή πολιτική δολοφονία θανατωμένη στη Μάχη, για κοιμωατικούς σκοπούς. Οι Ζυγοφύρας και Παπαδάκος δεν είχαν ζωιαυ προσωπική άφορη εναντιον του Κορφιωτάκη, αληθινησαν για να σωθόντων τον πολιτείνωμο της επαρχιας των και εξέλαισαν τη στυγερή πράξι!...

Την άλλη μέρα, 21 Αυγουστου 1850, στις 4 μ.μ. έγινε ή κηδεία του διωτιχισμού ύπευργού με όλη την επισιμότητα που άπαιτούσε τό άξιωμα του και με όλη τη συγκίνηση της περιστάσεος. Στο ναό της Άγιας Ειρήνης έξεβήσανε λόγο ό άρχιμ. Μισαήλ Άποστολίδης, και στο νεοροτομείο άπεταχρίστη τον νεκρό ό ύπευργός της Διωσιόνης Α. Παύος. Και ό λαός άνεφόνησε τρις: «Ανάθεμα εις τούς καυφωρούς!...

Ο Νικόλωος Κορφιωτάκης κατηγορη από παλαιά και ιστορική οικογενεία της Λακωνιάς, της όποιες άρχηγός ήπληξε ό Ιωάννης Κάλαρης, άγώτορα έπανομισθεής Κορφιωτάκης λόγω της από Κερκιόρας (Κορφών) καταγωγής του. Στάς Καλάρις, στην πλατεία της Ύαυακινθής σήμασε άνάμα ένας από τούς σύζυγους της οικογενείας: «Ο Πήργος του Κορφιωτάκη». Ένας άλλος Κορφιωτάκης, ό Κωνσταντίνος έλασε στη μάχη της Βέροιας, στο 1825, άγωνιζόμενος κατά της εισβολής του Τυβαριου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΓΩΝΙΑ

Ός ποτε τη λαχάρα μου κούτα σου θα παπαύσει; Ός ποτε θα χαμογέλω μ' ένα λυγρό από χείλη; Ποτε σ' άστράφη ό πόνος μου και το δυστηγμένο παρκατόν μου σαν του όφρου το κλάμα υα σου (στέλι); Ός ποτε πειά τ' άγριωπά τά κόματα θα πύγω που έχειλιζει μέσα μου μια άπειλητή φροσι; Μη με κούτας τόσο γλυκά, χρυσε μου... Άνοια (λίγο) κ' ό πόνος μου, που πνίγεται βαθεία, βλ έσφρα (νήση). Πώς μοιάζουν τά χελιάκια σου χλωμό-χλωμό κε- (ράσι), κ' εινε ή φυγοδλα σου άπαλό, γλυκό, γλυκό με- (τάξ). Δέ με θωρείς που όλο γελώ μνή τήχη και προ- (σφάσις) κοκμαία θροσιά στο βλέφαρο και μου γλυκοσφ- (ραξί). Και τά ματάκια σου γελοούν στον πόνο μου τρισ- (όνο) αν πεταλούδες χαροπές σε πεταμμένο κρινό. Στην άγκαλια μου σαν τρελλός μιά νύχτα βια σε (σφρό), κ' όρες εκεί τό κλάμματα που σοκροφα θα γύνο. Μ' άποφει εινε Χριστούγεννα! Δεν έχει τόσο ή (φωμ)... Μέσα στα γέλια να ποιή κανένας εινε τρελλός... Σε μια γωνία ή άγάπη μου το κλάμα της υα (γυλά)... Άλλη βραδεία, καρδιά μου, κλαίει! Άποφει... (γυλά)... ΝΑΠ. ΛΑΠΙΑΘΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΜΗ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Η ΕΠΙΑΥΛΙΣ ΤΩΝ ΡΩΔΩΝ

(Εντυπώσεις και Άναμνησεις)

ΚΡΙΒΩΣ στο κέντρο της Ρώμης ύπαρχε μία μοναδική ομορφιά έπαυλης, όπου έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του και πέθανε, ο διάσημος πρώην αρχιεπισκόπος της Γερμανίας Μπλόφ, η έπαυλη των Ρόδων. Η έπαυλη αυτή ονομάστηκε έτσι, γιατί γύρω-γύρω την περιέβαλλον πελώριες κληματαριές από πολύχρωμα τριαντάφυλλα.

Η τριανταφυλιές αυτές έχουν μία μακρινή ιστορία. Τις πρωτοφύτεψε εκεί ο πατέρας του πρώην βασιλιά μας Όθωνος, ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας, Ο οποίος αυτός τύπος φιλελεύθερου βασιλιά και ποιητή, γεννήθηκε τη στιγμή ήδη να δαδάει νέες άρχές, από τις ό-

πό η Γαλλική Έπανάσταση ποίεζε εποτίστηκε κι' αυτός.

Όταν ήταν ακόμα νέος ο Λουδοβίκος, τον έστειλε ο πατέρας του Μαξιμιλιανός, να ζήσει στη Ρώμη, όπου την εποχή εκείνη ήταν μαζιμένοι όλοι οι μεγαλύτεροι καλλιτέχνες του κόσμου γύρω απ' τον νεοκλασικό γλύπτη Κανόβα. Ο Λουδοβίκος είχε στη Ρώμη παρτί του ένα μεγάλο παριώτη τον, τον Γκαίτε. Ήσαν κι' οι δύο χοιτημένοι απ' το μεγαλείο της άρχαιότητας Ρώμης. Άλλα δεν χρησιμοποιούσαν ότι ήταν και άνθρωποι φτιασμένοι από σάρκα και όστά. Γι' αυτό στις σπουδές των, δεν περιφρονούσαν και τα γλέντια. Μάλιστα μπορεί κανείς να πει, ότι μεγάλο μέρος του καιρού των το αφιέρωναν στις διασκεδάσεις. Είνε περίφημες η έρωτικές περιπέτειες του Γκαίτε στη Ρώμη και ιδίως ο έρωτάς του με μία πεντάμορφη κόρη του λαού, που τότε ένεντευε τις «Ρουμαϊκές Έλεγεις» του. Κάθε απόγευμα, ο Γκαίτε περνούσε καθάματα απ' το χωριό σπίτι της και της έδινε ένα μπουκέτο. Οι παλιοί Ρωμαίοι δείχνουν ακόμα και σήμερα το σπίτι της άγαπημένης του Γκαίτε και το παράθυρο όπου τον έπεριμενε εκείνη με καρδιοχτύπι κάθε απόγευμα.

***

Και ο Λουδοβίκος, όπως αναφέρει η παράδοση, είχε αναρρήμτες έρωτικές περιπέτειες στην Αιωνία Πόλη. Νέος, πλούσιος, γυός βασιλιά και φη-χι έξοχος ποιητής, γυμνός έξεντάδα και χοιτητα στην ούλια του, έγοι-τενε τις γυναίκες.

Τά σαλιόνα της άριστοκρατικής Ρώμης ήταν άνοχητά για τους δυο έ-ξογους αυτούς νέους και η Παπιή Αιλή του είχε για καμιά της. Πα-ρέα μ' αυτούς ήταν κι' ο μεγάλος Λανός γλύπτης Θεοβάλδσεν, ο οποίος έφιλοξενείτο στην έπαυλη του Λουδοβίκου. Νέος κι' αυτός τότε, είχε άρκε-τες έρωτικές κατακτήσεις στον άρι-στοκρατικό κόσμο.

Η ανώτερης ψυχές των όμως εύρισαν άνοστους τους άριστοκρα-τικούς έρωτες και χοιρατικές τις συναναστροφές των σαλιόνων. Έ-προτιμούσαν τις λαϊκές περιπέτειες, τα ξενύχτια ανάμεσα στα στενά σοκάκια της παλιής Ρώμης, τα γεμάτα ποιησι και χοιριζόματα. Έ-κει μέσα άντηχόσε το βραδυ το λαϊκό τραγούδι, συντροφευμένο με μία κιθάρα ή ένα βιολί, ενώ στο βάθος μία ώραία Ρουμαία έτοιμάζε

Και για να τελειώνουμε με την υπόθεσι της δολοφονίας, προσθέτω-με ότι ο δυστυχισμένος ύπονογός έλιγχε σάν το σκυλί στ' άμπέλι, όπως λέει η παροιμία. Γιατί, ύστερ' από τον τόσο θόρυβο, και όταν πέρασε η πρώτη έντύπωση, η ανάκρισις περιόρισε την ένεργεία της στους δυο δολοφόνους, μη θέλοντας να ένοχηλθι τους άλλους, τους ισχυρούς, που είχαν μισώσει τα δυο αυτά καθάρματα.

Η δικη έγινε σκεπαστάς, οι Ζυγούχης και Παταδόζος κτεριδι-κρίσθηκαν σε ισόβια δεμά, εγκλιμαίσθηκαν στη Χαλκίδα, απ' όπου όμως μετά δυο χρόνια έδραπέτευσαν, κατέφυγαν στον τουρκοκρατού-μενο Βόλο και από εκεί έγιναν άφαντοι. Και δέν έπαρχε άμφιβολία ότι η σωτηρία τους οι δυο πληρωμένοι κακοήγοι της χοιροδοσαν-σπούς ισχυρούς πολιτευμένους της Μάνης, τους ίδιους εκείνους που τους είχαν μισώσει για το έγκλημα της όδου Έσμου.

μεζούδια κι' έπερνούσε όλόγροσο χροσί. Οι τρεις λοιπόν φίλοι, ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας, ο Γκαίτε κι' ο Θεοβάλδσεν, όταν ένύχτοσε ξενιτούσαν για το γλέντι τους.

Πρώτος ο Γκαίτε, έπρεπε όταν σουρούπανε, κάτω από την Έ-παυλη των Ρόδων και σφύριζε τρεις φορές. Ήταν το σύνθημα. Κι' άμέσως κατέβαιναν απ' την έπαυλη ο Λουδοβίκος κι' ο Λανός γλύ-πτης, αντίστοιχον τον Γκαίτε, τραβούσαν το δρόμο του Κόρσου κι' έ-μπαιναν στα στενοσόκακα, για να φτάσουν σιμά στην πλατεία του Άγιου Πέτρου, όπου ήταν μία παλαιάσρα ταβέρνα περίφημη, γιατί εκεί, από άρχαιών αιώνων, συνήριζε να περνώ τις βραδιές του ο Ραφαήλ, ο μεγάλος ζωγράφος, όταν πήγανε να σταντήση την άσωση φίλη του, τη Φορναρία.

Έτσι, σιγά-σιγά η παλιά αυτή ταβέρνα μετεβλήθη σε κέντρο όλων των ξένων καλλιτεχνών που πήγαναν στη Ρώμη. Σ' αυτή, άρ-γότερα σύχναζε κι' ο Βάγγερ κι' άλλοι καλλιτέχνες Γερμανοί και Σκανδιναβοί. Γύρω απ' τον Λουδοβίκο και τους δυο φίλους του, έ-πευτα από το δειπνο, το ποτισμένο με άφθονο χροσί από Καστέλλι Ρωμαία που μιούσε σαν ρευστό χρυσάφι, μαζιούνταν όλοι οι καλλιτέ-χνες, κι' έτσι η φτωχική ταβέρνα μετεβλήθη σε σωστή Άσαδμεια, όπου συνεζήτητοτο τα σπουδαιότερα φιλολογικά και καλλιτεχνικά ή-τηματα. Ποιός ξέρει πόσα έργα του έμνησίστηνε εκεί μέσα ο Γκαίτε γύρω στους καινούσιους του ταίφωρον και τη μωρδία της γυναικίας.....

Έπειτα, κεφονέμοι μετά οι τρεις φίλοι τραβούσαν για τα σπίτια τους.

Όταν άργότερα ο Λουδοβίκος γί-νιχε βασιλεύς της Βαυαρίας, μέσα στους μελεάδες και στα βάσανα των ήγεμονικών καθήκόντων του, άφησε έ-ξωσρα μία μέρα την πρωτεύουσα του, την κούβερνησι και τη διπλωματία και πετάχτηκε ός τη Ρώμη, στην άγαθη-μένη του Έπαυλη των Ρόδων. Και η παράδοσι λέει, ότι ήρχοντο, μαζί κι' ένα άφοιμένο φίλο του, πήγαναν στην ίδια παλιά ταβέρνα, για να ξα-ναδιωρηθι τα παλιά εύνοχημένα χρο-νια του.....

Έπειτα από διάφορες περιπέτειες, η Έπαυλη των Ρόδων άγοράστηκε από τον πρίγκιπα Μπλόφ. Μα και κατά την περίοδο αυτή η Έπαυλη των Ρόδων είχε ήμερες δόξας και με-γαλείου, με τις θαυμάσιες ύποδοχές που έδινε ο Μπλόφ κι' η έξαφρετική για την ξέντινάδα της γυναικά του.

Τώρα ο Μπλόφ κι' η γυναικά του πεθαναν και ποίος ξέρει σε ποιο νε-πλουτιο θα πέση το ύσωφο από σπα-τάλα, που το άρχαιολογικό χαιδονιμάκί μόνια τριαντάφυλλα πολύχρονα και το προστατεύει απ' τα βέβηλα μάτια με όλότυχη πρσιανάδα σπανίων έξοι-κων φυτόν.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ο Γκαίτε.

ΣΩΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η καλύτερη θρησκεία είναι αυτή την όποια έχει κανείς.

Είνε άσχημώρητη άδινταμία, άν όχι άνανδρία, τό να μειώνουμε την άξια των έχθρων μας.

Η πείρα είναι τρόπαιο, άποτελούμενο από όλα τα όπλα που μής έλιγώρσαν.

Όποιος εύεργετεί, κεφονέοντας εύγνοησίνην, δέν έξεπλήρωσε παρ' το μισό τον καθήκον.

Η άσώπεια των έκατομυριούχων δέν συγκρινετα παρ' με τη δίψα των πος το κέρθος.

Ποιό είναι το πρώτο κεφάλαιο της πολιτικής; Η άνατροφή. Το δεύτερο; Η άνατροφή. Το τρίτο; Η άνατροφή.

Η ζωή θέταν άληθινός παράδεισος, άν οι γονείς έμειναν πάντα νέοι και τα παιδιά πάντα... παιδιά.

B. Ού γ κώ